

CAFÈ FILOSÒFIC DE SALT - 29 D'ARIL - CAN SERRALLONGA

La qüestió del cafè d'abril tracta sobre el fenomen actual que s'observa cada cop més freqüent en les societats modernes, parlem de la soledat i com cada cop ens sentim més sols dins d'un món contínuament connectat i amb la possibilitat d'establir connexió amb qualsevol persona arreu del món. Aquesta contradicció, entre els mitjans i el fi, ens fa preguntar les causes i motius del perquè malgrat la tecnologia, ens sentim més sols. El resum del cafè filòsof de Salt d'abril, espera il·lustrar al lector d'observacions i pensaments per incentivar una visió pròpia.

QÜESTIÓ: Ens sentim mes sols que mai?

S'inicia el diàleg amb una petita reflexió personal a partir de les vivències del participant que ha proposat la qüestió:

- Tota la meua vida he estat sol, he fet tot sol i conitnuo sol, pero no em sento malament. Actualment, els numeros, els estudis i estadistiques sobre el tema afirmen que el numero de persones que es senten sols augmenta, amb conseqüències fatals que deriven a despresions, problemes per socialitzar i desafortunamdament, arriba a suceir suicidis.
  - En japo, molta gent gran, que viuen sols, moren i no es despres de molt de temps, que son descoberts morts dins la casa, ja sigui perque un veí ho notifica quan comença a sentir mal olor o per dubte, pero es impactant, com una mort pot ser tant silenciosa i trist, perque ningu es preocupa per aquestes persones. En el mateix país, existeix un fenomen que afecta a molts joves, se'ls coneixen com Hikoromi, similar pero sense un final fatal, son joves que deicidexien aillarse de la societat i quedarse tancats a la seva habitacio/apartament sense establir cap relacio humana fora d'aquest espai. Pero aquest fet esta molt relacionada amb la societat japonensa com la cultura del treball i les expectatives, afecta añ cuitada, pressionant dia enrere dia, deshumanitzant a l'individu com a una simple peça que es pot substituir.
- La societat i les seves exigències, porta a un estrès que s'acumula més una por per no encaixar, una pressió que et demana ser excel·lent.
  - En societats com la país mencionat, l'individu queda relegat a formar part d'un complex engranatge, el qual no pot sortir.
  - En canvi, a territori amb un clima més calorós, com pot ser Sud-amèrica o el Mediterrani, resulta curiós que les relacions humanes i dins d'estructures com la de la família, són molt més obertes i còmodes, sense gaire pressió o expectatives a l'individu. Resulta que depèn la cultura, la responsabilitat i exigència que es demana tendeix a un mes individual o col·lectiu – aprofitant el sol i el fet que la llum no desapareix fins molt més tard, la relació del clima amb la manera com ens relacionem és vital per entendre el comportament social. Per exemple, es podria argumentar que dialectes com l'andalús han evolucionat gramaticalment amb una economia del llenguatge pròpia d'un poble que passa molt de temps al carrer. Com que les persones estaven més

temps fora de casa xerrant amb els altres, es va donar l'oportunitat a noves formes i reduccions en el lèxic que ja han estat interioritzades per tots els andalusparlants. Tot i que no es pot obviar la influència d'altres llengües com l'àrab, aquest exemple dona una visió més global de com l'entorn afecta la llengua.

- Integrar-se per no sentir-se un mateix, condueix a un sentiment de frau, símptoma d'impostor... i ames a més, si es vol assolir unes expectatives que fomenten aquest sentiment, la sensació de dissonància amb tu mateix i la realitat que es viu, augmenta, augmentant alhora la necessitat de sortir d'aquest bucle.
  - La correlació amb les exigències, que es transformen en estrès i aquesta solitud i casos de depressió, convida a reflexionar una alternativa.
  - Ens resulta no gaire estrany, ja que estem tractant aquest fenomen des d'una perspectiva occidental, que gaudeix d'un oci solitari i una individualment molt present, i aquesta Soledad ens sembla una cosa més freqüent, però seria interessant tractar-la des d'un punt de vista on el grup importa més que l'individu, ja sigui amb una filosofia que es pot trobar en diferents tribus, amb rangs amb responsabilitats que fan a l'individu no buscar refugi en altres llocs que no sigui en el grup o en la família.
    - Considero que Catalunya i, Espanya en general, les persones sempre estan juntes, xerrant, prenen qualsevol cosa al bar. La vida que permet un clima com el del Mediterrani és genuïnament una excepció, països com Romania, que l'acompanya un clima que resulta trist, els carrers molts cops estan buits. Aquí es pot observar una cultura que permet una salut mental bona i equilibrada.
      - Així i tot, malgrat l'aspecte social, en la cultura, i en concret a les pel·lícules, la majoria són protagonitzades per un únic personatge, amb personatges secundaris que acompanyen al protagonista en la seva pròpia aventura, permeten a l'espectador identificar-se amb el personatge protagonista. En canvi, els films de països de l'Àsia, acostumen a ser protagonitzades per un grup de persones, demostrant així, la importància del grup i com l'individu forma part d'un conjunt, i no es pot separar de la resta respecte, rellevància o protagonism
- Actualment, la societat està molt categoritzada, separada per generacions, els petits amb els petits, els joves amb els joves, els grans amb els grans... Dins aquestes generacions i amb l'accés accessible a informació i cultura, els interessos comuns resulten una qüestió de sort, és a dir, costa trobar cada cop més gent propera o veïna, amb interessos similars, ja que la possibilitat que et pugui interessar i després desenvolupar aquella curiositat són cada cop més grans. Aleshores, si un busca relacionar-se amb gent de la seva generació i ames, que amb interessos comuns, sembla més difícil, i relacionar-se amb altres generacions, una cosa incoherent. Com més aviat millor, aquests interessos estan molt marcats pel territori, el poble o l'entorn, cosa que facilitava que una generació, estigues interessada en el mateix tema, permeten que molts més individus d'aquesta generació es trobin afinitat i es

puguin relacionar. Avui en dia, pel que he esmentat, relacionar-se amb interessos comuns és menys freqüent, cosa que et fa sentir sol.

- Un aspecte, que molts passen per alt i és present cada dia en les nostres vides, és l'arquitectura i com crea espais de comunitat o com els limita. Les comunitats de veïns, residències apartades de la societat, on tota la vida social es pot fer sense sortir d'aquell espai és un exemple de com aïllar un grup de persones amb les altres. Limitant demogràficament el radi on voltar per sentir-se dins una comunitat. – Observació que donaria per un altre cafè, l'arquitectura, més enllà de ser tècnica i teoria, constitueix un pilar fonamental en la possibilitat de relació dels individus entre si i amb l'entorn. Igual que hi ha arquitectura que t'espanta i et fa fora, ja sigui l'arquitectura hostil, hi ha d'altres, que ubicant a l'individu com a centre per construir un espai connectat amb la natura i l'entorn, a partir d'una simbiosi entre arquitectura i natura, en aquest cas, parlem d'arquitectura...

- El fet d'una universalitat davant les possibilitats de ser i fer, disminueix la tolerància a suportar segons quina condició i no fer cap canvi, ja que les conseqüències del canvi eren molt més rellevants dins d'un entorn molt més tancat. En canvi, aquesta responsabilitat d'assumir tals conseqüències, es veu disminuït per la rellevància d'aquestes conseqüències, cada cop més diàfanes i diluïdes en un mar de fets i canvis. Les accions es poden prendre sense mirar l'entorn, ja que tal entorn es transforma en un altre amb més facilitat i volatilitat. Aquest no arrelament amb l'entorn, disminueix la connexió que pots sentir i aleshores, la soledat que pots patir.
- Tot i contradictori, la cultura és una manera per diferenciar-se amb els altres grups d'individus, d'igual forma, succeeix amb l'idioma, un obstacle a superar per relacionar-se amb persones. Altres factors com la ideologia, prejudicis, la religió, etc. Són rellevants per establir afinitat amb altres individus, que necessàriament, són diferents.

- Després de molts anys, sento que tornat a connectar amb el meu entorn, malgrat que sempre he estat acompanyat i segons a l'ull de la societat no he estat sol, em sentia sol. He conegut molts espais i llocs que no hagués pensat trobar-los i més a la meua edat, on els canvis són més difícils.
  - Quan un es queda sol, el pas següent és estar amb si mateix, un cop t'acceptes i saps estar amb tu mateix, aleshores, ja podràs tornar a estar amb qui vols estar i tractar, necessari per decidir quina companyia tenir.
  - Es parla d'estar sol com un problema, però es confon amb la necessitat de no voler estar acompanyat, cosa molt diferent, aquest segon és una decisió i no un fet. S'ha de trobar l'equilibri entre estar acompanyat i en estar sol.
- És el mateix estar sol que sentir-se sol? No, no té res a veure. Cal estar sol, estar amb tu mateix per connectar i estar bé. El problema actual és que estem hiperconnectats amb les XXSS i tota la tecnologia que en un instant ens comunica, i no hi ha espais per estar sols.
- Depèn qui t'acompanya, pots estar sol, un estrany no et fa sentir menys sol. Un amic es fa sentir entès i valorat.